

7 DE MARÇ DEL 2013

Catalina
Gayà

Sona el telèfon. Contesto: «Jo crec que cal respectar totes les opcions». ¿Perdoni? «Només li truco per dir-li que sóc donant de sang i que crec que és important que s'expliqui que s'ha de donar sang». Espero. Maria Dolors Freixes té 69 anys. El 2008, l'Hospital de Sant Pau li va donar un premi. Havia fet 125 donacions. Del 2008, ja fa cinc anys i ella segueix donant sang, AB, cada quatre mesos.

–El 2008 li van donar un premi.

[Treu d'un estoig una escultura que s'assembla a un lingot d'or i que firma Iago Almuní] El 2008, ja havia fet 125 donacions. Els de l'associació de donants de sang de Sant Pau ens reunim a Tarragona. Jo no sabia res del premi i quan van dir el meu nom, gairebé tinc un esglai. Al cap de cinc anys de ser donant, ja m'havien donat un diploma i als 25 anys l'Hospital de Sant Pau em va atorgar la medalla de Sant Jordi de bronze.

–¿Com es va fer donant?

–Als 29 anys em van operar a l'Hospital de Sant Pau i alguna cosa se'm va remoure, alguna cosa que no sé explicar, però des d'aquell moment, i ja fa 40 anys, vaig cada quatre mesos a donar sang. Si veiés els meus braços...

–[Me'ls ensenya]

–Quan els mostro en alguna revisió mèdica, el primer que dic és que no pensin que em drogo ni res d'això.

Gent corrent

M. Dolors Freixes

El 2008, aquesta dona havia donat sang en 125 ocasions només a l'Hospital de Sant Pau. És donant convençuda.

ELISNEGA PONS

«D'aquí un any, als 70, ja no podré donar sang»

ija no saben on punxar-me!

–¿Va ser una operació important?

–No. Em van operar de varius, una cama, però vaig estar nou dies a l'hospital de Sant Pau. Ara en surts d'un dia per l'altre, però d'això ja fa molt temps. Allà dins vaig veure la quantitat de malalts, la necessitat que hi havia. Fins als 29 anys no m'havia adonat mai d'aquesta necessitat. Vaig néixer a Lleida, em vaig casar als 23 anys, vaig tenir dues nenes, treballava, no ho sé, no em fixava en aquestes coses.

–Va veure alguna cosa...

–No. Res en especial. Em vaig adonar de la importància de ser solidari, de no ser tan egoista, i d'ajudar amb les possibilitats de cada un. Va ser com si capgirés el meu propi pensament. Vaig veure que no sabem valorar les petites coses amb què podem ajudar els altres i em vaig preguntar a mi mateixa per què no donava sang si és alguna cosa que no em perjudicaria. En realitat, aquesta entrevista és com un comiat perquè als 70 anys ja no deixen que donis sang. Per a mi, és un gran disgust. Pensi que jo arribo al banc de sang de Sant Pau i em coneix tothom. Hi he vist infermers i doctors jubilar-se.

–¿Sempre va al Sant Pau?

–Sí, sóc donant universal, però sempre he anat al Sant Pau. El considero la meua segona casa. Fa 40 anys que hi vaig.

–40 anys de sanitat pública.

–I el personal sempre ha sigut molt humà. Jo crec que la gent n'és més

conscient ara per totes les campanyes que s'han fet. Quan jo vaig començar, ningú sabia res de tot això ni tampoc hi havia aquests cotxes que ara es veuen pels carrers.

–¿Quan va arribar a Barcelona?

–Als 7 anys. Els meus pares vivien al poble, vaig venir a viure amb els meus oncles per estudiar comerç amb les monges i els ajudava al mercat de l'Estrella. Durant 12 anys, vaig tenir una llibreria al carrer del Telègraf; també vaig treballar de xarcutera amb els meus sogres; vaig vendre cafè al mercat de l'Estrella; vaig treballar en una cansaladeria, també al mercat de l'Estrella; i de telefonista...

–S'ha reinventat moltes vegades.

–¿Vol dir? En realitat, al final el que he fet sempre és estar de cara al públic. M'agrada tenir contacte amb la gent.

–Per cert, ¿quin dia compleix els setanta?

–El 2 de gener. No els diré res. La meua filla petita serà la meua successora. Encara que jo respecto que la gent doni o no, estic contenta que ella segueixi. La gent no hauria de tenir por de donar sang i entendre que és necessari. Per això em vaig atrevir a trucar-li. Avui dia, tenim tants problemes que la gent no es recorda dels altres.

–¿I ha necessitat sang?

–No, fins ara no. ≡

gentecorriente@elperiodico.com